

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΑΡΓΙΑΣ

Ἄγαθὴ τύχη !
 Τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀργίας δὲν αἰσθάνεται νὰ εἴπῃ ὅτι ἔλαβε σάρκα καὶ ὄσθα. Φαίνεται ὅτι ὠρίμασε πλέον ἀρκούντως. Τρανὴ τούτου ἀπόδειξις εἶναι τὸ Συνέδριον τῆς Κυριακῆς ἀργίας ὅπερ συνήλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασοῦ» κατὰ τὴν 21, 22, 23 καὶ 24 παρελθόντος Μαΐου καὶ ἔτι μᾶλλον τρανωτέρα αἰ πανταχόθεν ἀκουόμεναι φωναὶ ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, οὐχὶ βεβαίως ὡς θεσμοῦ ῥαχτιοῦ ἀλλ' ὡς θεσμοῦ ἀγιάσεως ἕνα καὶ εὐλογητῆς ἀναπόσεως.

Ἀνεγνώσθη ἐν τῷ Συνεδρίῳ πληθὺς ὑπομνημάτων πανταχόθεν ἀποσταλέντων ἐκ μέρους διαφόρων Συλλόγων, Συντεχνιῶν καὶ ἀτόμων, τὰ ὅποια πάντα—ἐξαιρέσει δύο μόνον—κηρύσσονται ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας καὶ μάλιστα τὰ πλείστα ὑπὲρ τῆς αὐστηράς, χάριν τῆς θείας ἐντολῆς καὶ τοῦ ἀγιασμοῦ τῆς Κυριακῆς κατὰ πρῶτον λόγον, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἕνεκα λόγων ὑγείας κλπ. Τούτο τί ἀποδεικνύει, εἰμὴ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀργίας τῶ ὄντι ὠρίμασε καὶ πύθος γενικὸς τῆς κοινωνίας ἐγένετο, ταλαιπωρουμένης ἐκ τῆς πολυμύχθου καὶ ἄνευ σχεδὸν ἀναπαύσεως διηνηκοῦς ἐργασίας; Ὅ κλείων τὰ ὠτά του εἰς τὰς πανταχόθεν ἐρχομένας φωνὰς ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, αὐτὸς μόνος δύναιτο νὰ ἠρνήθη ὅτι ὑπάρχει ζήτημα μέγα τοιοῦτον ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας. Ἡμεῖς ὅμως οἱτινες ἀπὸ πενταετίας καὶ πλέον μεθ' ὄλων τῶν δυνάμεων μας ἠγωνίσθημεν καὶ δι' ὀμιλιῶν καὶ διὰ δημοσιευμάτων ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας καὶ οἵτινες παρηκολουθήσαμεν ἀπ' ἀρχῆς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ μετὰ μεγάλῃς χαρᾶς εἶδομεν συγκροτούμενον ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς προστασίας τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείας τῶν ἡμῶν καὶ τῆν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν τὸ ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας Συνέδριον, χαίρομεν διότι ἐπὶ τέλους τὸ ζήτημα ἔλαβε σάρκα καὶ ὄσθα καὶ συνεχίζομεν τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγῶνα μετὰ πλείονος θάρρους καὶ μεγαλητέρων ἐλπί-

δων. Εἶθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ἢ τοῦ Νόμου αὐτοῦ ἐντολὴ γείνη καὶ Νόμος τοῦ Κράτους !

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ D' HULST

ΤΙΝΑ ΤΑ ΑΣΦΑΛΙΖΟΝΤΑ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΔΕΣΜΟΥ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ;

Ἡ καθήκοντα ταῦτα εἶναι τριῶν εἰδῶν, ἤτοι καθήκοντα τῆς προπαρασκευῆς τοῦ γάμου, καθήκοντα τῆς ἐξουρηγίας αὐτοῦ καὶ, τρίτον, καθήκοντα θεμελιούντα τὴν κοινὴν τῶν συζύγων συμβίωσιν.

Εἶναι πάντοτε, εἶναι συχνὰ ἢ προπαρασκευῆς τοῦ γάμου τοιαύτη, ὅταν ἀπαιτεῖ αὐτὴν ἢ ἀξία τῆς προπαρασκευαζομένης πράξεως; Φεῦ ! ἐρωτήσατε τοὺς φιλοσοφούντας ἠθικολόγους καὶ πάντες ὁμοθυμῶς οἰκτεῖρουσι τὸν κοῦφον καὶ συμπεροντικὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ γάμοι συνάπτονται. Τί κοινὸν ὑπάρχει εἰς τὰ μέλλοντα νὰ συννωθῶσι διὰ τοῦ γάμου δύο ὄντα; Ἡ ἀγωγὴ, τὰ συναισθήματα, αἱ πεποιθήσεις; Ἐχουσι τὴν αὐτὴν ἐννοίαν τῆς ζωῆς, τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς; Εἶναι σύμφωνοι εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ὀρεῖλουσι νὰ ἐκτελέσωσιν ἐμπράκτως τὴν ἐννοίαν ταύτην ἐν τῷ βίῳ των; Καθ' ἣν στιγμὴν δύο βίαι μέλλουσι ἀμοιβαίως νὰ συνδεθῶσιν, ἠρωτήθη, τὸ ὑλάχιστον, ἐάν ἢ ἀρμονία ἦτο δυνατὴ μεταξὺ δύο ψυχῶν; Ἐσκέφθημεν ἀρὰ γε ἐάν ὑπάρχωσιν, ὡς ἐγγύησις τῆς ἐνότητος καὶ τῆς εὐδαιμονίας, ἀναλογίαι μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν, ἀναλογίαι αἵτινες δὲν δύνανται βεβαίως νὰ ἐπιβληθῶσιν ὡς τυραννία; Ὅχι. Τὸ μέγα τοῦ γάμου ζήτημα λύεται ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ ἰκανοποιήσεως ἰδιοτροπίας. Φλόξ τις παροδικῆ, συναρπαγὴ τις τῶν αἰσθησεων, ἡ τις ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, χωρὶς νὰ τῆν συγχωρήσῃ, ἔλλειψιν τινα τῆς διαγωγῆς καὶ ὀλιγώτερον τοῦτου φαντασία τις, ἢ προθυμία ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν κηδεμονίαν, ἰδοὺ πᾶν ὅτι ἀρκεῖ νὰ συνδέσῃ δι' ἀκαταλύτου δεσμοῦ δύο ὄντα, τὰ ὅποια οὐδὲν τὸ σοβαρὸν προσεγγίζει. Ἄ ! εἰσδύσατε εἰς τὰ βῆθη τῶν συνειδησεων ἐκείνων, αἵτινες ἐκουσίως ἀ-

γνοοῦσιν ἀλλήλας. Τί θὰ εὕρητε; Ἐννοίαν τοῦ γάμου ἀφώτιστον ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς ιδέας. Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα εἶναι, ἐκραζεν ὁ Παῦλος ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου τοῦ χριστιανικοῦ γάμου. Πρόκειται ἐνταῦθα περὶ πράγματος μεγάλου, ἱεροῦ πράγματος ! Καὶ ὅμως τὰ τέκνα ἐκείνα, ἢ πιστις τῶν ὁποίων νεκρὰ εἶναι, ἢ κοιμᾶται, δεσμεύονται ἐν τῷ δεσμῷ τούτῳ ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ μικροῦ τιος ἢ βεβήλου πράγματος !

Ἄλλὰ χεῖρονες τῶν γάμων, τοὺς ὁποίους τὸ πάθος πραγματοποιεῖ, εἶναι οἱ γάμοι τοὺς ὁποίους ἢ πλεονεξία μόνη συνάπτει. Ἐάν δὲ τὸ κακὸν ἐνταῦθα εἶναι μεγαλιέτερον, διότι δὲν δικαιολογεῖται ὑπὸ τῆς καρδίας, εἶναι ὠτακτώτερος καὶ γενικώτερος. Πρὶν ἢ ἐρωτησῆ τί εἶναι ἢ μέλλουσα σύζυγος, ὁ ἀνὴρ, ὁ μέλλον αὐτῆς σύζυγος, ἐρωτᾷ τί ἔχει, καὶ, συχνότατα, μόνον τοῦτο. Ἀναλόγως δὲ τῆς ἀπαντήσεως ἢν θὰ λάβῃ, ἢ ἀρνεῖται τὴν δωρομένην εὐτυχίαν, ἢ δέχεται, προλαμβάνων πιθανόν τι ἀτύχημα. Ἡ ἐνόητος τῶν καρδιῶν θὰ εἶναι ἀπλοῦν πρόβλημα καὶ ὁ δεσμός συνάπτεται ἢ διασπᾶται ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ποσοῦ τῆς προικῆς. Ἡ βίβαρος ἀρχαιότης εἶχε καταίβασθαι τὴν γυναῖκα εἰς τὴν τάξιν ἐμπορεύματος, ὅπερ ὁ ἀνὴρ ἠγόραζεν ἢ νεωτέρα εἰδωλολατρεία μετέστρεψε τὰ πράγματα, ἀλλ' ἢ γυνὴ ἐμεινεν οὐδὲν ἤττον δούλη. Δὲν πωλεῖται αὐτὴ, εἶναι ὁ ἀνὴρ ὅστις πωλεῖ τὸ ὄνομά του εἰς πλειοδοσίαν. Ὁ εἰδωλολάτρης σύζυγος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀπηλλαγμένον πάσης πρὸς τὴν σύζυγόν του ὑποχρέσεως, πληρώνων εἰς τοὺς γονεῖς ἐκείνης τὸ ἀντίτιμον τῆς συζύγου του, ἐπορεύετο δὲ ζητῶν εἰς τὰς εὐκόλους ἠδονὰς τὸ συμπλήρωμα τῆς ἰκανοποιήσεως, ὅπερ δὲν εὕρισκεν ἐν τῷ γάμῳ. Πόσοι βεβαπτισμένοι εἰδωλολάτραι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς μὴ συνδεμένους πλέον μετ' ἐκείνης τῆς ὁποίας τὰ πλοῦτη ἐνὶ φεύβησαν ! Πρέπει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ τοῦτο; Ὅδεμία σκέψις ὑψηλῆ; οὐδὲν γενναῖον συναίσθημα καθωδήγησε τὴν ἐκλογὴν των. Πῶς τὸ πάθος ἤθελε σεβασθῆ δεσμὸν τὸν ὅποιον τὸ συμφέρον ἐπλάσεν; Ἡ πλεονεξία καὶ ἢ φιληδονία εἶναι δύο ἀδελφαί, ἕνα ἔχουσαι κοινὸν πατέρα : τὸν ἐγωισμόν.